

КОГАТО ПЛАЧЕ СНѢГЪТЪ.

ПРОЛѢТНА ПРИКАЗКА.

Веднажъ голѣмата прѣспа снѣгъ помръзна отъ студъ. Че какъ нѣма да помръзне? Не е тя онази прѣспа, нашата, дето си я знаемъ. Нашата е голѣма, голѣма, колкото единъ харманъ. И е тънка — да речешъ да стжпишъ въ нея, кракътъ ти ще потъне до подъ колѣнетъ. Пъкъ е и въ низкото. Въ долчинката, отсамъ кладенчето, дето всѣка вечеръ ходимъ съ шаренитъ стомни за вода.

А другата, голѣмата прѣспа, не се вижда отъ тукъ. Много е висока тя. Току подъ най-високия връхъ на Балкана. Между две зеленясали скали, въ черната усойна. Отъ тамъ надолу започва старата гора. Старата гора, въ която нѣма пжтъ нито пжтека. Цѣлата усойна е легнала подъ прѣспата. И когато се откърти камъкъ отъ скалитъ, той потъва като въ нѣкой бездъненъ виръ. И не можешъ го намѣри вече. Прѣспата го изяда начаса.

За тази прѣспа приказвамъ. Тя помръзна веднажъ отъ студъ.

Цѣла нощъ, отъ привечерь до съмнало севернякътъ я дави съ остритъ си зжби. Шибя я съ жилави камшици. Сбра всичката скрежъ отъ Балкана и я поледи. А после сви надолу изъ пропастьта, смѣхътъ му изкѣнтъ като вълчи вой въ гората и отиде, та се не видѣ изъ равнината.

Прѣспата зазъзна.

Нѣкой се обади:

— Проклетъ скитникъ! Дано се не върне вече! Мѣталъ ме е отъ връхъ на връхъ безъ почивка. Спи ми се, спи ми се...

— Кой е? — потръпна голѣмата прѣспа и едвамъ отвори очи да погледне.